
Nádasdy Ádám

KONVERGÁLNAK LASSAN

Sejtem, hogy nem bírja az iramot,
hogy nem kíváncsi, nem fog szántani,
nem kíván semmit kifordítani,
csak gereblyézni, gyomlálni, söpörni,
hogy a felszínhez konvergálnak lassan
a ténykedései. Vetni – igen,
magot a kötényéből szerteszórni,
azt tud még, de már alig regisztrálja,
hogy melyik hova hullott, nem kíváncsi,
hogy melyikből lesz gyökeres növény.
Van néhány bokra, fája, azokat
gondozza még, és suttogva locsolja,
pedig azok megvannak nélküle.

ELKEZD A DOLGOK VÉGÉRE JÁRNI

A HÉV-en ültem, kislány koromban,
és Budaörs következett. Szorongtam,
hogy meddig mehet így, és mi jön még,
hogy Törökbálint mindjárt ezután
következik-e. Végtelen, havas
mezőkön csattogott a HÉV, csutkák meredtek
a hóból fölfelé, fehéres köd szivárgott,
a párás ablakon tejfény derengett.
Végig akartam utazni, nekem
ne tartogasson titkot, ne bomoljon
zöld szálakra a Fehérvári út
összefutó, szemet erőltető
egyenesében – végig, teljesen,
ahol már tényleg vége van a sínnek,
egy-óra-negyven-perc volt a menetidő,
irdatlan sok. Vissza a lankás, csutkásan fehér
mezőkön, Budaörs megint, nem kérdezett
senki semmit, aztán a Fehérvári út,
kiszakadtam az időből, csak álltam
a Körtéren, pedig nagyon kikaptam.